Lietas Nr. A420122125
A42-01221-25/5
ECLI:LV:ADRJRIT:2025:0530.A420122125.7.S

Administratīvā rajona tiesa

Rīgas tiesu nams

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2025.gada 30.maijā

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Aija Tauriņa,

piedaloties pieteicējam /Persona A/ un /Persona B/, pieteicēju pilnvarotajam pārstāvim /Persona C/, atbildētājas Rīgas valstpilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas valstspilsētas pašvaldības bāriņtiesas pārstāvei /Persona D/, atbildētājas Dienvidkurzemes novada pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Dienvidkurzemes novada bāriņtiesas pārstāvei /Persona E/ un trešās personas /Persona F/ sevišķajai aizbildnei /Persona G/,

atklātā tiesas sēdē, izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /Persona B/ pieteikuma par Rīgas valstpilsētas pašvaldības bāriņtiesas 2025.gada 16.janvāra lēmuma Nr.1.3./108 atcelšanu un /Persona A/ pieteikuma par Dienvidkurzemes novada bāriņtiesas 2025.gada 16.janvāra lēmuma Nr.1.3./11 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas valstpilsētas pašvaldības bāriņtiesas locekles 2025.gada 2.janvāra vienpersonisko lēmumu Nr.1.4./1 (turpmāk – vienpersoniskais lēmums) nolemts pārtraukt meitas /Persona F/ aizgādības tiesības pieteicējai /Persona B/ un pieteicējam /Persona A/ un nogādāt meitu Valsts sociālās aprūpes centra "Rīga" filiālē "/Organizācija A/.

[2] Ar Rīgas valstpilsētas pašvaldības bāriņtiesas (turpmāk – Rīgas bāriņtiesa) 2025.gada 16.janvāra lēmumu Nr.1.3./108 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums Nr.1) nolemts neatjaunot meitas aizgādības tiesības pieteicējai.

Pārsūdzētais lēmums Nr.1 pamatots ar turpmāk minēto.

[2.1] Ar vienpersonisko lēmumu pieteicējiem pārtrauktas meitas aizgādības tiesības, jo meitas atradās antisanitāros, veselībai un dzīvībai bīstamos apstākļos, meitas turpmākā atrašanās ģimenē varēja apdraudēt viņas veselību vai dzīvību.

No lietas materiāliem ir secināms, ka vecākiem trūkst zināšanu par meitas aprūpi, higiēnu, drošas un piemērotas vides nodrošināšanu. Sadarbības laikā ar SOS Ģimeņu atbalsta centru (turpmāk – SOS centrs) pieteicēja nav saskatījusi problēmas savā dzīvesveidā un ģimenes sociālajā situācijā. Pieteicēja nav vēlējusies izmantot SOS centra pakalpojumus, no psihologa pakalpojuma atteikusies, turpinot dzīvot ar zīdaini antisanitāros apstākļos. SOS centra darbiniekam, veicot dzīves apstākļu pārbaudi ģimenes dzīvesvietā, secināts, ka sadzīves apstākļi ir

antisanitāri. Dzīvoklī ir izteikta urīna smaka, izmētātas mantas, netīra gultas veļa. Meita gulēja “savandītā” gultā, kas radīja bīstamību bērnam sapīties gultas veļā. Risku novērtējumā konstatēti augsti riski meitai. Pieteicējai ir kognitīvo procesu traucējumi, redzes problēmas, bez speciālistu atbalsta, bez ģimenes asistenta palīdzības nespēj rūpēties par meitu. Ir ļoti vājas sociālās zināšanas, nesaskata problēmas. Par sevi nerūpējas. Meitas tēvs meitu finansiāli neatbalsta, meitas aprūpē nepiedalās. Tāpat no konstatētajiem apstākļiem ir secināms, ka pieteicējai iespējami uzvedības traucējumi, kas var ietekmēt pieteicējas dzīves kvalitāti un spēju veikt meitas aprūpi un uzraudzību, pieteicēja nav motivēta risināt konstatētos riskus ģimenē un nespēj objektīvi izvērtēt prioritātes.

[2.2] Pieteicēja nav risinājusi ar dzīvesvietas apstākļiem un meitas aprūpes un uzraudzības pilnvērtīgu nodrošināšanu saistītās problēmas. Pieteicēja ilgstoši nav spējīga patstāvīgi risināt savas sociālās problēmas. Speciālistu novērojumi liecina, ka pieteicējas attieksme ir nekritiska. Tādējādi, pieteicējas ģimenē saglabājas riski meitas attīstībai, veselībai un drošībai. Nav gūstama pārliecība, ka pieteicēja spēs turpmāk novērst meitas sadzīves apstākļu un higiēnas problēmas.

[2.3] Minētie apstākļi var ietekmēt pieteicējas spējas veikt bērna pilnvērtīgu aprūpi un uzraudzību. Pieteicēja problēmas ģimenē nesaredz, tikai daļēji ir pildījusi Civillikuma 177.panta ceturtajā un piektajā daļā noteiktos vecāka pienākumus nodrošināt bērnam aprūpi un uzraudzību. Pieteicēja sociālās situācijas nerisināšanas dēļ nespēj pildīt savu vecāka lomu meitas audzināšanā, līdz ar to nespēj turpmāk uzņemties meitas aprūpi un uzraudzību un pildīt vecāka pienākumus, kā arī meitas atgriešana pieteicējas aizgādībā nav meitas interesēs. Meita ir tādā vecumā, ka ir atkarīga no vecāku aprūpes un uzraudzības un nespēj pati sevi pasargāt no iespējamā apdraudējuma, kā arī nav pārliecība, ka, meitai atgriežoties mātes aprūpē, neturpināsies apdraudējums meitas veselībai un dzīvībai, tādējādi nav iespējams piemērot citu līdzekli situācijas risināšanai un interešu nodrošināšanai. Līdz ar to nav novērsti aizgādības tiesību pārtraukšanas iemesli, joprojām pastāv priekšnoteikumi meitas šķiršanai no ģimenes.

[3] Ar Dienvidkurzemes novada bāriņtiesas (turpmāk – Dienvidkurzemes bāriņtiesa) 2025.gada 16.janvāra lēmumu Nr.1.3./11 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums Nr.2) nolemts neatjaunot meitas aizgādības tiesības pieteicējam. Pārsūdzētais lēmums Nr.2 pamatots ar turpmāk minēto.

[3.1] Nav gūstams apstiprinājums tam, ka pieteicējs izprot bērna pamatvajadzības un ka spēj nodrošināt bērna augšanai un attīstībai labvēlīgus apstākļus un aprūpi, un apzinās patiesās meitas vajadzības, spēj izprast situāciju kopumā un, ka viņš spēs nodrošināt bērnam drošu, labvēlīgu vidi, tostarp radīt stabilitāti, nodrošināt pilnvērtīgu meitas uzraudzību.

[3.2] Vērtējot lietas materiālus kopumā, un to, ka apstākļi, kas bija par pamatu vienpersoniskā lēmuma par aizgādības tiesību pārtraukšanu pieņemšanā, nav mainījušies, vērtējot meitas mazo vecumu un to, ka pieteicējs nav sadarbojies ar Sociālo dienestu, aizgādības tiesības pieteicējam šobrīd nav atjaunojamas un pieteicējam ir dodams laiks papildināt prasmes un zināšanas bērnu audzināšanā un aprūpē. Aizgādības tiesību atjaunošana nav meitas labākajās interesēs, jo bāriņtiesas rīcībā nav informācijas, ka apstākļi, kas bija par pamatu vienpersoniskā lēmuma par aizgādības tiesību pārtraukšanu pieņemšanā, būtu mainījušies.

[4] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam Nr.1 pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Bāriņtiesa nav izpratusi faktiskos un tiesiskos apstākļus, kādos 2024.gada 23.decembrī /Adrese A/, bija notikusi meitas nošķiršana no ģimenes un ievietošana sociālās aprūpes centrā.

2024.gada 23.decembrī meita tika nošķirta no mātes un ievietota sociālās aprūpes iestādē, nevis pamatojoties uz varbūtējiem riskiem tajā dzīvoklī, kur bērns faktiski dzīvoja kopā ar saviem vecākiem - /Adrese B/, bet gan, pamatojoties uz apstākli, ka meita kopā ar pieteicēju bija īslaicīgi ieradusies ciemos pie pieteicējas tēva /Adrese A/, kur pieteicēja ar meitu nedzīvo un nekad nenakšņo.

[4.2] 2024.gada 23.decembrī policijas darbiniekiem ienākot un uzturoties dzīvoklī /Adrese A/, šie policijas darbinieki nestādījās priekšā, neinformēja dzīvoklī atrodošos par sava apmeklējuma nolūkiem, policijas rīcību pamatojoši dokumenti vai policijas darbinieku dienesta apliecības netika uzrādītas, policijas darbinieki nesniedza

nekādus mutiskus vai rakstiskus paskaidrojumus par savu rīcību. Par faktu, ka policijas darbinieku darbību rezultātā meita tika nošķirta no pieteicējas un nodota sociālās aprūpes iestādē, par to ne pieteicējai, ne pieteicējam netika paskaidrots ne 2025.gada 23.decembrī, ne arī vēlāk, nav uzrādīts un nav izsniegts nekāds dokuments. Nav saprotams 2024.gada 23.decembrī notikušais meitas nošķiršanas no pieteicējas un ievietošanas sociālās aprūpes iestādē tiesiskais pamats.

[4.3] Policijas darbinieku rīcības tiesiskums 2024.gada 23.decembrī, ierodoties dzīvoklī /Adrese A/ un nošķirot meitu no pieteicējas, ievietojot meitu sociālās aprūpes iestādē, ir tiesiski apstrīdams, līdz ar to ir apstrīdams arī tiesiskums faktam, ka meita, pretēji savu vecāku gribai, atradās sociālās aprūpes iestādē no savas ievietošanas brīža šajā iestādē vismaz līdz brīdim, kad stājās spēkā vienpersoniskais lēmums. Vienpersoniskais lēmums arī ir tiesiski apstrīdams un ir juridiski nepareizs, jo vienīgais dokuments, uz kuru balstīts atzinums par varbūtēju bērna veselībai un dzīvībai bīstamas situācijas konstatēšanu, ir 2024.gada 23.decembrī sastādīts policijas protokols, kas attiecas uz dzīvoklī /Adrese A/, nevis meitas un pieteicēju dzīvesvietu /Adrese B/.

[4.4] Pieteicēji 2024.gada 27.janvārī iesniedza Rīgas valstspilsētas bāriņtiesai iesniegumu, kurā raksturota situācija, kādā 2024.gada 23.decembrī notika policijas darbinieku apmeklējums dzīvoklī /Adrese A/. Šajā iesniegumā apstrīdēta policijas administratīvā rīcība, tās tiesiskums, nošķirot meitu no pieteicējiem un ievietojot meitu sociālās aprūpes iestādē. Bāriņtiesa acīmredzot nekādas darbības sakarā ar konkrēto policijas rīcību neveica. Tā vietā Rīgas valstspilsētas bāriņtiesas priekšsēdētājs 2025.gada 9.janvāra vēstulē pieteicējai ir atsaucies uz policijas lēmumu, taču, šāda dokumenta – policijas lēmuma – eksistence nav konstatēta. Rīgas valstspilsētas bāriņtiesa ne tikai neveica nekādas darbības meitas interešu aizsardzībai pret policijas darbinieku pretlikumīgo, patvaļīgo rīcību, bet faktiski šo pretlikumīgo rīcību arī akceptēja. Arī citos bāriņtiesas dokumentos nav sniegta atbilde uz jautājumu par policijas īstenoto meitas nošķiršanas no vecākiem un ievietošanas sociālās aprūpes iestādē tiesisko pamatu un tiesiskumu.

[4.5] Tā kā arī valstspilsētas bāriņtiesa, sagatavojot pārsūdzēto lēmumu N.1, ir ignorējusi 2024.gada 27.decembra pieteicēju iesniegumu un balstījusies uz tiesiski aplamu vienpersonisko lēmumu, kurš ir balstīts uz šo pašu, aplamo faktu interpretāciju un aplamo juridisko argumentāciju, pārsūdzētais lēmums Nr.1 ir nepareizs.

[4.6] Lēmumā nepareizi atzīts, ka pieteicējas un meitas dzīvesvietā /Adrese C/ 2024.gada 23.decembrī esot konstatēta izteikta urīna smaka, izmētātas mantas, netīra gultas veļa, meitai esot bijuši draudi sapīties gultas veļā un nosmakšana vai izkrišana no gultas un traumu radīšana, 2024.gada 11.novembrī esot konstatēts, ka meita pēdējās dienās neesot vannota, ka vecākiem trūkstot zināšanu bērna aprūpē un higiēnas ievērošanā, pieteicējai esot sadzīves un meitas aprūpes, audzināšanas prasmju trūkums, meitas situācija esot ļoti smaga, pieteicējas un meitas dzīvesvietā /Adrese C/ esot antisanitāri apstākļi, ka iepriekš minētajā dzīvoklī esot netīrība un bērnam nedroši apstākļi, pieteicēja nekopjot dzīvokli /Adrese C/, pieteicēja neesot spējīga kopt dzīvokli, neesot spējīga funkcionēt tīrā vidē, pieteicējai esot tendence melot, pieteicējas tēvs esot atzinis, ka pieteicējai esot tendence melot, pieteicējai esot garīga rakstura traucējumi.

[5] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam Nr.2. pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā papildus pieteicējas pieteikumā norādītajam, norādīts, ka pārsūdzētajā lēmumā Nr.2 nepareizi atzīts, ka pieteicēja ģimene vēloties izvairīties no sadarbības ar Sociālo dienestu, pieteicējs neesot gatavs pilnvērtīgi parūpēties par meitu, nevarot nodrošināt ar iztikas līdzekļiem, nestrādājot, viņam neesot savas dzīvesvietas, neesot pietiekošu sociālo prasmju bērna aprūpei un audzināšanai, pieteicēja risku novērtēšanā esot būtiski riska faktori, kas ietekmējot pieteicēja spējas veikt pilnvērtīgu meitas aprūpi un audzināšanu, pieteicējam trūkstot apņēmības meklēt darbu un trūkstot vēlme sadarboties ar institūcijām.

[6] Meitas sevišķā aizbildne rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteikums par pārsūdzētā lēmuma Nr.1 atcelšanu ir noraidāms, pamatojot to ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[6.1] Atbilstoši lietas materiālos esošajiem dokumentiem, mātes ģimenē saglabājas riski meitas attīstībai, veselībai un drošībai. Meitas dzīvība un veselība varēja tikt būtiski apdraudēta, kas atbilstoši Bērnu tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmās daļas 1.punktam ir pamats bērna šķiršanai no ģimenes.

[6.2] Pieteicēja ilgstoši nav spējusi risināt savas sociālās problēmas, nodrošināt pilnvērtīgu bērna aprūpi un uzraudzību, neskatoties uz ilgstoši saņemtajiem atbalsta pasākumiem. Rīgas Sociālais dienests ir konstatējis, ka mātei ir sadzīves un bērna aprūpes, audzināšanas prasmju trūkums, kā arī bāriņtiesas sēdē SOS centrs norādījis, ka dzīvoklī ir antisanitāri apstākļi (arī /Adrese D/), pieteicēja nespēj funkcionēt tīrā vidē. Meitai riski ir ļoti augsti. Meitai tika radīti sapīšanās gultasveļā un nosmakšanas vai izkrišanas no gultas draudi. Sadarbība ar ģimeni uzsākta vēl pirms bērna dzimšanas un līdz šim brīdim nekas nav mainījies.

Atbilstoši pieteikumā norādītajiem argumentiem, secināms, ka pieteicēja nekritiski vērtē savas prasmes bērna aprūpes un uzraudzības pilnvērtīgā nodrošināšanā.

[6.3] Pastāv Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 2.punktā un Bērnu tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmās daļas 1.punktā norādītie priekšnoteikumi aizgādības tiesību neatjaunošanai.

[6.4] Pārsūdzētais lēmums Nr.1 atbilst bērna vislabākajām interesēm. Bāriņtiesa pamatoti lēmusi neatjaunot /Persona F/ pārtrauktās aizgādības tiesības /Persona B/.

[7] Trešā persona, meitas aizbildne /Persona H/ rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteicēji ir adekvāti, saprot kā jārūpējas par bērnu un būtu pelnījuši atgūt meiteni ģimenē. Meitai vajadzētu augt bioloģiskajā ģimenē.

[8] Rīgas valspilsētas bāriņtiesa rakstveida paskaidrojumā tiesai norāda, ka uzskata pieteikumu par nepamatotu un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā Nr.1 norādīto.

[9] Dienvidkurzemes novada bāriņtiesa rakstveida paskaidrojumā tiesai norāda, ka uzskata pieteikumu par nepamatotu un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā Nr.2 norādīto, papildus norādot turpmāk minēto.

[9.1] Pieteicēja pieteikuma 1.punktā norādītie apsvērumi un argumenti ir attiecināmi uz vienpersoniski pieņemto lēmumu, nevis uz pārsūdzēto lēmumu Nr.2. Atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajam pieteicējam bija tiesības pārsūdzēt vienpersonisko lēmumu, taču pieteicējs šīs tiesības nav izmantojis.

[9.2] Pieteicējs savā pieteikumā norāda, ka bāriņtiesas lēmums ir nepareizs, bet pieteikumam nav pievienojis pierādījumus, kas norādītu uz tiešu lēmuma nepareizību. Bāriņtiesas rīcībā esošā informācija un lietā esošie dokumenti pierāda to, ka bāriņtiesa ir izskatījusi lietu un lēmusi saskaņā ar tās rīcībā esošajiem pierādījumiem.

[10] Tiesas sēdē pieteicēji un pieteicēju pārstāvis juridiskās palīdzības sniedzējs pieteikumu uzturēja uz pieteikumā un paskaidrojumos norādīto argumentu pamata, bāriņtiesu pilnvarotās pārstāves un meitas sevišķā aizbildne pieteikumu neatzina uz pārsūdzētajos lēmumos un paskaidrojumos norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[11] Izvērtējusi lietas materiālus un uzklausījusi procesa dalībniekus, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[12] Lietā ir noskaidrojams vai ir pamats atjaunojot meitas aizgādības tiesības pieteicējiem.

Atbilstoši Bāriņtiesu likuma 24.pantam bāriņtiesa ne vēlāk kā 15 dienu laikā pēc vienpersoniskā lēmuma pieņemšanas lemj par pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu bērna vecākiem.

Civillikuma 203.panta ceturtā daļa noteic, ka pārtrauktās aizgādības tiesības vecākam atjauno, ja bāriņtiesa atzīst, ka nepastāv šā panta pirmajā vai trešajā daļā minētie apstākļi. Tātad saskaņā ar Civillikuma 203.pantu pamats pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanai ir tas, ka vairs nepastāv tie apstākļi, kuru dēļ aizgādības tiesības tika pārtrauktas.

Bāriņtiesu likuma 22.panta trešā daļa noteic, ka, ja bērna aizgādības tiesību pārtraukšanas iemesli ir zuduši, bāriņtiesa lemj par pārtraukto bērna aizgādības tiesību atjaunošanu, ņemot vērā bērna intereses. Saskaņā ar minētā panta piekto daļu bāriņtiesa, sagatavojot lietu par pārtraukto bērna aizgādības tiesību atjaunošanu: 1) noskaidro, vai

ir zuduši iemesli, kuru dēļ vecākam tika pārtrauktas bērna aizgādības tiesības; 2) pieprasa vecāka dzīvesvietas sociālajam dienestam atzinums par iespējām bērnam atgriezties vecāka aizgādībā; 3) pieprasa no audžuģimenes, aizbildņa vai ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijas informāciju par bērna un vecāka saskarsmi, garīgo un materiālo atbalstu bērna audzināšanā ārpusģimenes aprūpes laikā; 4) pieprasa cita informācija, kas nepieciešama, lai pieņemtu pamatotu lēmumu.

Ja vecāks, kuram par bērna tiesību pārkāpumiem pārtrauc aizgādības tiesības, savu rīcību nemaina, tad aizgādības tiesības vecākam nav pamata atjaunot. Tomēr, ja vecāks savu rīcību maina vai bērnus apdraudošie apstākļi faktiski vairs nepastāv, tad aizgādības tiesības vecākam nav pamata turpināt ierobežot.

Tā kā personu savstarpējās attiecības var būt mainīgas, tad arī tiesiskais regulējums aizgādības tiesību pārtraukšanā un atjaunošanā ir veidots tā, lai šādas (pozitīvas vai negatīvas izmaiņas) tiktu ņemtas vērā (*Senāta 2023.gada 22.marta rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA471/2023 5.punkts*).

Atbilstoši Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta $2.^1$daļas 1.punktā nostiprinātajam bērnu tiesību aizsardzības principam, nosakot bērna labākās intereses, nepieciešams tiekties uz bērna situācijas ilgtspējīgu risinājumu, atbilstoši situācijai ņemot vērā, cik lielā mērā veicamie pasākumi nodrošina bērnam emocionāli tuvas, pastāvīgas, ģimeniskas attiecības. Tiesa nosaka bērna labākās intereses un pieņem tādu nolēmumu, kas konkrētajā situācijā vislabāk nodrošina bērna situācijas ilgtspējīgu risinājumu (*Senāta 2024.gada 19.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-317/2024 7.punkts*).

Tātad bāriņtiesas pienākums, lemjot par pārtraukto bērna aizgādības tiesību atjaunošanu, ir vispusīgi un ar pienācīgu rūpību izvērtēt katru konkrēto situāciju, lai konstatētu, vai tie apstākļi, kas bija pamatā vecāka aizgādības tiesību pārtraukšanai, ir zuduši vai arī joprojām pastāv. Līdz ar to tiesai ir jāpārbauda, vai bāriņtiesa pamatoti secināja, ka nav zuduši tie apstākļi, kas bija par pamatu meitas aizgādības tiesību pārtraukšanai pieteicējiem un vai bāriņtiesa, pieņemot lēmumu, ir pienācīgi izvērtējusi visus apstākļus, kas ir būtiski, lai nodrošinātu bērna tiesību un interešu primāru ievērošanu.

[13] Pieteicējiem ar 2025.gada 2.janvāra bāriņtiesas locekles vienpersonisko lēmumu ir pārtrauktas meitas aizgādības tiesības pamatojoties uz Bāriņtiesu likuma 23.panta 1.punktu un otro daļu, proti, jo bērna dzīves apstākļu pārbaudē vai citādi atklājās, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos un bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa veselību vai dzīvību.

Savukārt ar Rīgas bāriņtiesas un Dienvidkurzemes bāriņtiesas 2025.gada 16.marta lēmumu Nr.1 un Nr.2, nolemts pieteicējiem neatjaunot pārtrauktās meitas aizgādības tiesības *(lietas 1.sējuma 43.-48.lapa, 2.sējuma 21.-24.lapa)*. Proti, atzīts, ka pieteicēji nenodrošināja bērnu vecumam atbilstošu aprūpi un uzraudzību, ka pastāv augsts risks, ka atgriežot bērnu ģimenē bērnam netiks nodrošināta pilnvērtīga aprūpe un audzināšana un bērna attīstībai labvēlīgi apstākļi.

Attiecīgi konkrētajā lietā jāvērtē vai pieteicēji spēj nodrošināt bērna aprūpi, uzraudzību un ir zuduši iepriekš konstatētie bērna attīstībai nelabvēlīgie apstākļi un riski.

[14] No lietas materiāliem konstatējams turpmāk minētais.

[14.1] Saskaņā ar lietā esošo Rīgas Sociālā dienesta 2025.gada 13.janvārī sniegto informāciju *(lietas 2.sējuma 66.lapa)* pieteicēja sociālā dienesta redzeslokā nonāca no 2024.gada 21.februāra līdz 4.jūlijam, kad tika saņemta informācija no ārsta par /Persona B/ grūtniecību un pašaprūpes problēmām ar lūgumu iesaistīties un izvērtēt vai pieteicēja spēs nodrošināt gaidāmā bērna pamatvajadzības. Sadarbības laikā tika novērots, ka pieteicējai ir sadzīves un bērnu aprūpes, audzināšanas prasmju trūkums. 2024.gada 5.jūlijā sociālais dienests deleģēja sociālo darbu ar /Persona B/ ģimeni biedrībai "Rīgas SOS bērnu ciematu asociācija" SOS centrs. Darbs ar ģimeni tika veikts līdz 2024.gada 17.decembrim, kad ģimene iestājās sociālās rehabilitācijas programmā ar izmitināšanu – "Sociālās rehabilitācijas pakalpojums "Mežrozes"".

[14.2] 2025.gada 14.janvāra SOS centra vēstulē Nr.4-4/SGV/19 *(lietas 2.sējuma 73., 74.lapa)* norādīts, ka SOS centrs 2024.gada 5.jūlijā uzsāka sadarbību ar /Persona B/. SOS centra redzeslokā viņa nonāca saistībā ar Rīgas

Sociālā dienesta nosūtījumu, kurā identificētas tādas sociālās problēmas kā bērna aprūpes, drošas vides nodrošināšanas prasmju trūkums, antisanitāri apstākļi ģimenes dzīvesvietā un pieteicējas personīgās higiēnas neievērošana un nespēja funkcionēt tīrā vidē. 2024.gada 21.jūnijā /Persona B/ dzimusi meita /Persona F/, jau pirmajā apsekošanas reizē ģimenes dzīvesvietā /Adrese C/ konstatēti antisanitāri apstākļi. Dzīvoklī bija izteikta urīna smaka, izmētātas mantas, netīra gultas veļa. Bērns gulēja ar māti vienā gultā, gultas veļa bija savandīta, bīstamību radīja sapīšanās veļā un nosmakšana vai izkrišana no gultas un traumu gūšana. Bērna gultiņa nebija iegādāta, mātei nebija zināšanu par bērna aprūpi un drošas, piemērotas vides nodrošināšanu bērnam. Pieteicēja nekopa arī pati sevi, bija netīrīga, nemazgājās, vienmēr neķemmētiem matiem. Ģimenei jau bija piešķirts PEP mammas pakalpojums ar mērķi papildināt pieteicējas zināšanas zīdaiņa aprūpē, papildus SOS centrs piesaistīja ģimenes asistentu, kura regulāri pieteicējai atgādināja sakopt dzīvesvietu, kontrolēja regulārus un laicīgus ārstu apmeklējumus un citu nepieciešamo speciālistu apmeklējumus bērnam un mātei, par ko klientei vienmēr bija jāatgādina. SOS centrs sagādāja pieteicējai atbilstošu bērnu gultiņu, bet bērns tajā netika likts, pieteicēja paskaidroja, ka bērns cauri redelēm var izbāzt galvu un nolauzt. Pieteicējas ģimeni regulāri apsekoja SOS centra sociālā darbiniece, bet kliente tikai daļēji uztvēra speciālistu norādījumus un bija vienaldzīga pret ieteikumiem. Veicot ģimenes uzraudzību situācija bija mainījusies tikai nedaudz, kliente bez regulāra atbalsta pati nav spējīga veikt bērna pilnvērtīgu aprūpi, bez norādījumiem pati neiedomājās sakopt dzīvesvietu un uzskatīja, ka vide, kādā dzīvo zīdainis, ir normāla.

Pēdējās apsekošanas laikā 2024.gada 17.decembrī konstatēts, ka kliente ēd no dzīvniekiem paredzēta metāla trauka. Kliente bieži neatbildēja uz telefona zvaniem, mēdza izvairīties no speciālistu apsekošanas dzīvesvietā, bieži meloja, lai izvairītos no speciālistu ieteikumiem. Sarunas laikā piekrita ierosinājumiem, bet solīto nepildīja. Meitai bija konstatēti augsti riski saistībā ar bērna vecumu un pašaizsardzību, antisanitāro vidi, uz grīdas izmētātiem dažādiem bērna veselībai un dzīvībai bīstamiem priekšmetiem (šķēres), pamatvajadzību nodrošinājums (pietiekami nav nodrošināta bērna vecumposmam atbilstoša pārtika). Vidēji riski bērnam konstatēti saistībā ar bērna veselības aprūpu, jo ģimenes asistents regulāri kontrolēja bērna pierakstus pie ārsta un nepieciešamos apmeklējumus, bērna mātei bija grūtības tam sekot līdzi. Tāpat augsti riski konstatēti pašai bērna mātei saistībā ar garīgo, fizisko un emocionālo veselību, jo /Persona B/ ir II invaliditātes grupa no bērnības, kognitīvo procesu traucējumi un redzes problēmas, kas negatīvi ietekmē vecāka lomas pildīšanu. Augsti riski pieteicējai konstatēti arī attiecībā uz prasmju un zināšanu trūkumu bērnu audzināšanā – bez speciālistu atbalsta nespēj rūpēties par bērnu, ikdienā bērns ir pakļauts bīstamām situācijām, arī augsti riski konstatēti attiecībā uz vājām sociālām prasmēm un problēmas atzīšanu, jo kliente nesaskata problēmas savā dzīvesveidā un ģimenes sociālajā situācijā. Vidēji riski pieteicējai konstatēti saistībā ar sadarbību ar valsts un pašvaldību institūcijām, nav savas iniciatīvas. Tāpat attiecībā uz pamatvajadzību nodrošināšanu konstatēti vidēji riski, jo kliente iztiek no invaliditātes pensijas un ģimenes valsts pabalsta, uzturlīdzekļus nav pieprasījusi.

Pieteicēja atteicās no SOS centra piešķirtajiem pakalpojumiem ģimenes sociālās situācijas uzlabošanai, atteicās no psihologa pakalpojuma. Nav sagaidāms, ka klientes domāšana mainīsies. 2024.gada 17.decembrī SOS centrs pieņēma lēmumu piešķirt /Persona B/ ar meitu Latvijas Sarkanā krusta Krīzes centra “Burtnieks” sociālās rehabilitācijas programmu ar izmitināšanu “Sociālās rehabilitācijas pakalpojums “Mežrozes””, lai veicinātu klientes sadzīves un sociālo prasmju, sociālās funkcionēšanas spēju uzlabošanu un mazinātu risku bērna nokļūšanai ārpusģimenes aprūpē, līdz ar to sadarbība ar SOS centru tika pārtraukta.

2024.gada 18.decembrī “Mežrozes” vadītāja informēja SOS centru, ka /Persona B/ nolēmusi doties uz mājām, pakalpojuma darbinieki nespēja motivēt pieteicēju palikt. Kliente ar bērnu devās uz sava tēva /Persona I/ dzīvesvietu, kur arī bija antisanitāri, bērna veselībai un dzīvībai bīstami apstākļi. Par notikušo SOS centra darbiniece 19.decembrī ziņoja policijai, policija pieteicēju ar bērnu minētajā datumā /Adrese E/ nesastapa. 21.decembrī SOS centra sociālā darbiniece saņēma zvanu no pieteicējas /Persona I/, ka viņa mazmeita /Persona F/ ir mirusi, par ko nekavējoties tika nodota informācija policijai.

2024.gada 21.decembrī pieteicēja ar bērnu tika atrasta kādā sargu būdā netālu no /Persona I/ dzīvesvietas, policija nogādāja pieteicēju ar bērnu drošā vietā, jo viņa paskaidroja, ka viņai ir vairākas dzīvesvietas. Sociālā darbiniece izskaidroja policijas darbiniekiem situāciju un lūdza bērnu nogādāt drošos apstākļos. 23.decembrī SOS centrs saņēma ziņu no policijas, ka pieteicēja ar bērnu aizturēta /Persona I/ dzīvesvietā, kurā sadzīves apstākļi ir bīstami zīdainim, tāpēc bērns nogādāts sociālās aprūpes centrā.

2024.gada 27.decembrī SOS centrā saņemta informācija no sociālās rehabilitācijas pakalpojuma "Mežrozes", kur secināts, ka pieteicējai vecāku prasmes nav pietiekamas bērna labvēlīgai augšanai ģimenē. Kliente bez liela speciālistu atbalsta un kontroles viena nespēj nodrošināt bērna pilnvērtīgu aprūpi un attīstīšanu atbilstoši vecumposmam un riski bērnam būt mātes aizgādībā bez speciālistu uzraudzības ir augsti.

Iegūtā informācija par pieteicēju /Persona A/ liecina, ka viņam nav ienākumu, dzīvo Cīravas pagastā, savu bērnu finansiāli neatbalsta, bērna aprūpē nepiedalās, retu reizi apciemo bērnu. /Persona B/ māte informēja, ka meitai un mazmeitai nevar nodrošināt dzīvesvietu.

[14.3] Ģimenes ārsts /Persona J/ 2025.gada 15.janvārī sniedzis informāciju *(lietas 2.sējuma 71.lapa)*, ka /Personas kods A/ praksē reģistrēta no 2024.gada 11.decembra, šajā datumā arī bijusi uz vizīti kopā ar māti. Bērna attīstība un veselības stāvoklis atbilst vecumam, neliels hipertonuss muskuļos. Apskates laikā bērns pēdējās dienas nav bijis vannots, ieradusies ar pilnu pamperi, nenogrieztiem nagiem, pēc vienreizējas tikšanās radies iespaids, ka vecākiem trūkst zināšanas bērna aprūpē un higiēnas ievērošanā, iespējams bērns cieš no pamešanas novārtā.

[14.4] 2025.gada 14.janvārī notikusi Rīgas bāriņtiesas saruna ar Dienvidkurzemes bāriņtiesu, kur noskaidrots, ka pieteicēja /Persona A/ ģimenes dzīvesvietā vienmēr bijusi sadzīviska nekārtība, nav bijusi tīrība un pašaprūpes iemaņu. Vecāki nav spējuši pieteicējam iemācīt ne rūpes, ne aprūpi, ne higiēnu, izpratnes trūkums. Par aizgādības tiesību atjaunošanu varētu lemt, ja tiktu piesaistīts ģimenes asistents, kas palīdzētu bērna aprūpē, vērstu uzmanību uz personīgo higiēnu *(lietas 2.sējuma 70.lapa).*

Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs Narkoloģiskās palīdzības dienests sniedzis informāciju, ka pieteicēja nav ārstējusies ne ambulatori, ne stacionārā *(lietas 2.sējuma 69.lapa).*

Nacionālais veselības dienests sniedzis informāciju, ka pieteicējai /Organizācija I/ ir iekļauti dokumenti par pacientu ar psihiskiem un uzvedības traucējumiem 2009. un 2023.gadā. Savukārt par /Persona A/ ir iekļauti /Organizācija J/ medicīnas dokumenti 2011. un 2029.gadā pacientam ar psihiskiem un uzvedības traucējumiem. Narkoloģiskā pacienta reģistrācijas kartes nevienam no pieteicējiem nav *(lietas 2.sējuma 60.lapa).*

[14.5] 2024.gada 27.decembrī Valsts sociālās aprūpes centrs "Rīga" *(lietas 2.sējuma 52.lapa)*, sniedzis informāciju, ka filiāle /Organizācija K/ uzņemšanas laikā, veicot bērna veselības stāvokļa izvērtēšanu, konstatēts, ka bērnam iekaisusi āda starpenes rajonā un galvas āda aiz ausīm. Bērns nekopts, ļoti netīrs, drēbes netīras, ar nepatīkamu smaku.

2025.gada 2.janvārī notikusi saruna ar "/Organizācija A/ darbinieci /Persona K/, kas informējusi, ka bērns ievietots "/Organizācija A/" ļoti nekopts. Vecākiem ir emocionāla pieķeršanās bērnam, vēlme audzināt, bet trūkst izpratnes par bērna kopšanu, trūkst iemaņu un prasmju. Kopējā situācija materiālā jomā esot bēdīga, trūkst nodrošinātības. Tēvs redzami vairāk uzņemas atbildību kā māte, vēlas bērnu izņemt no /Organizācija A/. Mammai ir izpratnes trūkums. Emocionālā līmenī bērns vecākiem ir svarīgs. Mammai noteikti vajadzīga asistēšana. Bērns atbilstošs vecumam, var redzēt, ka vecāki ir nodarbojušies, nav tikai gulējis gultiņā. Bērns smaidīgs *(lietas 2.sējuma 55.lapa).*

[14.6] Lietā atrodas pieteicēju dzīvesvietas apsekošanas akts 2025.gada 10.janvārī *(lietas 2.sējuma 61.lapa)*, kur konstatēts, ka dzīvesvieta ir tīra, sakārtota, bērnam bīstami priekšmeti nav.

[14.7] No Rīgas bāriņtiesas sēdes protokola *(lietas 2.sējuma 75.-80.lapa)* izriet, kas pieteicēja nenoliedz, ka pēc bērna izņemšanas no ģimenes nav sadarbojusies ar sociālo dienestu, bet norāda, ka parādījušās atbalsta personas, meitas krustvecāki un viņu meita, kurai arī ir mazs bērns, pieteicēja arī runā ar savu māti. Pieteicējai ir piedāvāts apmeklēt bērnu skoliņu, kur var aprunāties ar citām mammām. Pieteicēja zināja, ka bērns ir jākopj, bet nezināja cik bieži.

[14.8] Savukārt Dienvidkurzemes bāriņtiesas sēdes protokolā pieteicējs /Persona A/ ir atzinis, ka viņam trūkst zināšanas kā aprūpēt un audzināt bērnu *(lietas 1.sējuma 40.-41.lapa).* Vienīgā sadarbība ar sociālo dienestu bijusi 2024.gada oktobrī, kad /Persona A/ vērsās sociālajā dienestā par dzīvokli Cīravā, tā kā brīvu dzīvokļu Cīravā nebija, sadarbība beidzās un pieteicējs aizbrauca atpakaļ uz Rīgu. Pēc tam janvārī tika saņemtas ziņas, ka /Persona

B/ ar bērnu aizbēgusi no “Mežrozēm”, tika iesaistīta policija, visi meklēja. Tajā laikā /Persona A/ bija Cīravā, strādāja. Pieteicējs informēja, ka turpmāk strādās Rīgā, ka iepriekšējais bērna ģimenes ārsts /Persona B/ nepatika, jo aizrādīja par bērna svaru, iepriekš strādāja Liepājā. Kad pārvācās uz Rīgu iztika no /Persona B/ invaliditātes pabalsta un viņas mamma palīdz. Pieteicējs atzina, ka viņš spēs bērnam visu iegādāties, bet trūkts zināšanas, vajadzētu palīdzību no sociālā dienesta.

[15] Senāts, interpretējot aizgādības jēdziena saturu, kā arī aizgādības tiesību pārtraukšanas un atņemšanas priekšnoteikumus, norādījis, ka aizgādības tiesību atņemšana ir galējais līdzeklis, kas izbeidz vecāka tiesības un pienākumus, savukārt aizgādības tiesību pārtraukšana ir pagaidu līdzeklis, kura piemērošanas gadījumā vecāka tiesības un pienākumi tiek pārtraukti uz laiku. No vienas puses, tās mērķi ir novērst apdraudējumu bērnam, no otras puses, – dot vecākam iespēju novērst tos apstākļus, kuri bija pamatā aizgādības tiesību pārtraukšanai. Vecāks, kuram ir pārtrauktas aizgādības tiesības, nevar pieņemt nekādus lēmumus attiecībā uz bērnu, citiem vārdiem sakot, viņam nav juridiskās varas pār bērnu.

Pasākumiem, kas tiek veikti laikā, kamēr vecākam ir pārtrauktas aizgādības tiesības, ir jābūt vērstiem uz to apstākļu, kas bijuši aizgādības tiesību pārtraukšanas pamatā, novēršanu un vecāka un bērna atkalapvienošanu. Bāriņtiesai un vecāka dzīvesvietas sociālajam dienestam šajā sakarā jāsniedz vecākam nepieciešamā palīdzība (Bāriņtiesu likuma 39.panta pirmā daļa), tostarp veicinot bērna un vecāka saskarsmi (Bāriņtiesu likuma 39.panta otrā daļa) (*Senāta 2014.gada 29.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-534/2014 (A420519112) 12.–16.punkts*).

Tiesu praksē atzīts, ka aizgādības tiesību pārtraukšana ir pieļaujama tikai īpašos, ļoti nopietnos gadījumos. Tas ir galējais līdzeklis, ja nav iespējams novērst bērna attīstībai nelabvēlīgus apstākļus, viņam paliekot vecāku aizgādībā, un tikai īpašos gadījumos un pastāvot objektīvam iemeslam, vecākiem aizgādības tiesības ir pārtraucamas (*Senāta 2012.gada 12.novembra sprieduma lieta Nr.SKA-870/2012 9.punkts, 2013.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA - 359/2013 8.punkts*).

Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās asamblejas pasludinātās Bērnu tiesību deklarācijas 6.pantā noteikts, ka bērnam viņa personības pilnvērtīgai un harmoniskai attīstībai ir nepieciešama mīlestība un sapratne, un kad vien tas iespējams, bērnam ir jāaug savu vecāku aprūpē. Bērnu tiesību konvencijas (turpmāk - Konvencija) vadošais princips nosaka, ka parastos apstākļos bērniem vislabāk klājas kopā ar saviem vecākiem, ja tas nav pretrunā ar bērna vislabākajam interesēm. Ģimenes svarīgums tiek uzsvērts Konvencijas preambulā. Proti, ģimenei kā sabiedrības pamatšūniņai un visu tās locekļu, it sevišķi bērnu, izaugsmes un labklājības dabiskajai videi jānodrošina nepieciešamā aizsardzība un atbalsts, lai tā varētu pilnīgi uzņemties pienākumus sabiedrības ietvaros. Bērnam, lai viņš varētu pilnīgi un harmoniski attīstīties kā personība, jāaug ģimenes vidē, laimes, mīlestības un izpratnes gaisotnē. Konvencijas 9.pants ietver būtisku bērna tiesību principu, ka bērnus nevajadzētu šķirt no vecākiem, ja vien tas nav nepieciešams viņu vislabāko interešu nodrošināšanai.

Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksē ir atzīts, ka Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8.pants ietver sevī valsts pienākumu veikt darbības, kas veicinātu ģimenes apvienošanu. Attiecīgā panta būtiskais elements ir aizsargāt indivīdu no varas iestāžu nepamatotas iejaukšanās indivīda privātā un ģimenes dzīvē. Valstīm ir pienākums veikt pasākumus, kuru mērķis ir ģimenes atkalapvienošanās.

Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 4.panta 3.punktu bērna tiesības tiek aizsargātas, lai saglabātu bērna orientāciju uz ģimeni kā sabiedrības organizācijas pamatvērtību un vienu no sabiedrības un indivīda galvenajām vērtībām. Bērna tiesības uzaugt ģimenē ir bērna pamattiesības, kas var tikt ierobežotas vienīgi likumā paredzētajos gadījumos un tikai tad, ja situāciju nav iespējams noregulēt saudzīgākiem līdzekļiem.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 44.pants noteic, ka bērna ārpusģimenes aprūpes laikā pašvaldība sniedz izglītojošu, sociālu un citu palīdzību bērna vecākiem, lai sekmētu bērna atgriešanos ģimenē. Audžuģimene, aizbildnis un bērnu aprūpes iestāde informē vecākus par bērna attīstību un veicina ģimenes saišu atjaunošanu.

Ņemot vērā minēto, secināms, ka vecāka pienākums pēc aizgādības tiesību pārtraukšanas ir veikt visas nepieciešamās darbības, lai atgrieztu bērnu ģimenē, savukārt ārpusģimenes aprūpes sniedzējam un valsts un pašvaldību iestādēm vecāks visādi jāatbalsta un jāsniedz viņam situācijas risināšanai atbilstoša palīdzība ģimenes atkalapvienošanās nodrošināšanai.

[16] Novērtējot sprieduma [14] punktā minētajos dokumentos norādītos apstākļus, tiesa secina, ka sociālais dienests tika piesaistīts pieteicēju ģimenes sociālo problēmu risināšanai vēl pirms bērna izņemšanas no ģimenes, proti, pieteicējai un bērnam tika piesaistīts ģimenes asistents un piešķirts PEP mammas pakalpojums, taču darbs ar ģimeni pusgada garumā nedeva rezultātu. Sociālie darbinieki novēroja, ka pieteicēja patstāvīgi nespēj nodrošināt bērna aprūpei labvēlīgu, tīru un drošu vidi, kā arī pieteicēja neizprot bērna vajadzības un nespēj veikt pilnvērtīgu bērna aprūpi un audzināšanu. Lai izvairītos no bērna šķiršanas no ģimenes, pieteicējai tika piešķirts sociālās rehabilitācijas pakalpojums ar izmitināšanu, lai dzīvojot sociālo darbinieku pastāvīgā uzraudzībā pilnveidotu pieteicējas sociālās zināšanas un prasmes un bērna aprūpes spējas, taču pieteicēja jau nākamajā dienā pameta sociālās rehabilitācijas pakalpojumu, tādējādi dienestam bija pamats secināt, ka bērns atrodas viņa dzīvībai un veselībai bīstamos apstākļos un vecāki nespēj nodrošināt bērna aprūpei atbilstošus apstākļus, jo bērna vecākiem nav zināšanu un izpratnes par savu un bērna higiēnu, veselības aprūpi, uzraudzību, vajadzībām un to nodrošināšanu.

Kopš bērna izņemšanas no ģimenes ir notikusi pieteicēju dzīvesvietas apsekošana un ir konstatēti labvēlīgi apstākļi bērna aprūpei. Taču tiesa ņem vērā, ka arī iepriekšējās sadarbības laikā, pēc sociālā dienesta sniegtajām ziņām, periodiski pieteicēju dzīvesvietā bija ieviesta kārtība, taču tas ir bijis īslaicīgi un ģimenes asistentei visu laiku bija jāatgādina par nepieciešamību sakopt dzīvesvietu.

Lietas izskatīšanas laikā pieteicējs informēja tiesu, ka ir atradis darbu, kā arī, ka ir sarakstījušies ar /Persona B/, tomēr tiesa secina, ka bērns no ģimenes netika izņemts minēto apstākļu dēļ, bet galvenokārt tādēļ, ka pieteicējiem trūkst zināšanas un izpratnes par bērna aprūpi un bērnam pilnvērtīgu dzīves apstākļu nodrošināšanu. To, ka pieteicējiem trūkst zināšanas bērna aprūpē, tiesas sēdē apliecināja arī /Persona A/.

Ņemot vērā, ka cita sadarbība ar sociālo dienestu pieteicējiem pēc bērna izņemšanas no ģimenes nav bijusi, jo psiholoģiskā izpēte vēl nav notikusi, savukārt citi pakalpojumi tiks piedāvāti tikai pēc izpētes, tiesa atzīst, ka ir pāragri atzīt, ka pieteicēji ir novērsuši apstākļus, kas bija par pamatu bērna izņemšanai no ģimenes. Tiesa pozitīvi novērtē pieteicēju motivāciju atgūt bērnu, vēlmi ātrāk novērst bērna attīstībai kaitīgos apstākļus, kā arī izteikto vēlmi par saviem līdzekļiem iegūt nepieciešamās zināšanas un izpratni par bērna aprūpi, saņemot nepieciešamos sociālos pakalpojumus, taču bērna atgriešana ģimenē ir iespējama tikai pēc nelabvēlīgo apstākļu novēršanas, nevis vecāku izteiktās vēlmes tos novērst, turklāt vecāku spējai nodrošināt bērna attīstībai labvēlīgus apstākļus ir jābūt ilgstošai un noturīgai.

[17] Apkopojot visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Rīgas valstpilsētas pašvaldības bāriņtiesas 2025.gada 16.janvāra lēmums Nr.1.3./108 un Dienvidkurzemes novada bāriņtiesas 2025.gada 16.janvāra lēmums Nr.1.3./11 ir tiesisks un pamatots un nepastāv priekšnoteikumi pieteicējiem atjaunot bērna aizgādības tiesības. Tādējādi pieteicēju pieteikumi ir pilnībā noraidāmi.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 254.pantu Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /Persona B/ pieteikumu par Rīgas valstpilsētas pašvaldības bāriņtiesas 2025.gada 6.janvāra lēmuma Nr.1.3./108 atcelšanu un /Persona A/ pieteikumu par Dienvidkurzemes novada bāriņtiesas 2025.gada 16.janvāra lēmuma Nr.1.3./11 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A. Tauriņa